

וה"مزוחה" מוכרת הוא לתקומתו להשתדל תמיד להוציא-לאור את התוכן החי הצעון ברעיון התהיה הלאומית, ללחום על האמונה המהיפה ש"הציונות דבר אין לה עם הדת", שבתוכה ארס-נשח מונה והכחשה-עכמת נוראה, המכשילה את הכה הפנימי והמקורו של האומה, ה"مزוחה" צריך להזיר אוור על הציונות במעמקי המחשבה, למצא תמיד את הגערניים החיים שהם מפרים בכך קודש העליון את גנני התהיה ולהבליטם בצדאות מאיות וברורות. ואם באה חחלת הקצת הקץ, שבני ישראל ובני יהודה נזרעים בארץ "זרע אדם וזרע בהמה", וכפירוש המשור: "זרע אדם לחוד וזרע בהמה לחוד"¹, ובוטחים אנו שאין לנו להתחחד כלל מכל הריסת מוחלטת ע"י עירובם של "בני-אדם שעשיהם מעשי בהמה" בחו"ד תניעות תחיתנו; אבל זה הקבוץ של "זרע אדם" צריך להראות בכל פינותינו את צד האדם שבו. דעתות ממוצעות ופרשניות, שיש בהן מעין חולשה גופנית ורפיון נפשי, איןן עלולות לנצה בתוכנה ובת-פעלים כתוכנות התהיה הלאומית שלנו, שרות ד' אל"ע עולם מתנוס מכל עבריה. עליינו להזידין בכך רוחני גדול, בדעתות מוחלטות מקוריות וקבועות, העולות בכח-החיים שלhon להראות את הדין על כללות השαιפות החדשנות, שנוצרו בימינו ברוח ד' המער לתחיה את עמ'-קדשו.

ט'ג (ט'ג)

א. חיזוק הדת לכל פרטיה. כשהאנו מיסדים תחילת את הטווד והמושה, שהציונות בתרוד ציונות היא חייבת לדאוג بعد נשמהה של האומה שוגפירה ולא תובל, והנסמה הלאומית חייה תליים. הם בכל התורה כולה, וביחד ביטודות היותר עיקריות כמו: חנוך הבנים ברוח-אמונות ישראלי, שמירת השבת וקידושתו, מהיות שכינית-הקדש של הנשמה היהירה הנותנת עז ותעצומות לעם, מאכלות כשרות, השומרות את המזוג היישראלי על מכונו, המתכונות את רוחו במסקל המכון לחיות קשור ברוחו ובכל חפץ-חיווילם קדשו, טהרת-המשפחה השותלת את שתיליה מראשית צמחם בתוכן ישראלי פנימי, הספגו כולם מרוח-חיהם של קדש ישראלי לד', כל אלה יוכלו לבא בתור דרישות חוקיות, שהציונות עצמה תובעת אותן בחזקה, בהיותה ציונות אמיתית, ציונות "مزוחית". אבל רק אז ת שא ברמה את דגללה, בזמנן שהיא אומרת בקול גדול וגאות-קדש פנימית את אמרתת הנצחית, שהחקל האלילי, ש"הציונות דבר אין לה עם הדת", תועבה היא לישראל, וכל זמן שלא נשים לב בהסתמה אחת, לשאוף לגדייתה של אשרה זו ועקרית שרשיה, הפורים ראש ולענת, הננו מוכרים להרגיש לאות בכל מפעולותינו, לתיזוק אמונה-אומן, ורוממות-קדון היהדות הנאמנה, על פני הכלך הציוני.

ט'ג (ט'ג)

והשנית, והיא היותר עיקרית, שבאמת אש הקודש חסר הוא מן הציונות במצבה הנוכחית, והמזוחה שתוכננו היא תמיד נזהה ומתחגה, וכך יפה לו על פי ערכנו לא יוכל להשפיע על הציונות הכללית שתחודש את דרכה הסלולה לה מאן, "שהציונות דבר אין לה עם הדת", שנשתרש הציונות הרבה מאד, ונשארה הדת בתוכן הלאומי בתור פרטני, וזאת היא באמת התבולות מסוכנת לישראל. המזוחה לא היה יכול להתנו עם הציונות הכללית, שתעקור מותכה את התוכנה הזאת, וע"כ הולכים הדברים ממילא ומחוקם את העיורון הזה, כאילו באמת ככל הגויים וכו', שהיסוד התהיהתי הלאומי שלהם הוא כולם בכוח אנושי וכשרונו המוגבל. אמרת הדבר, שאם היהתה הציונות מתחדשת בעת לא הייתה מחליטה החלטת ורה זו, מפני שע"פ הטבע של התנועה בהיותה מתקרבת לחוגה המעשיה בתור תנועת עם מיד היו מכירים מה שהטבע העממי היהודי דרוש; אבל אז בהיות כל הדברים מעוטרים בעיטה, וכ"א זהה בציונות את חזון רוחו, לא יכולו ה"מודרנים" שלנו להבין אחרית כ"א שהציונות היא הכנסת זרם לאומי אירופי בכנסת ישראל, והמודרניות האירופיות הלא היא רואה בכל עוז לקרוע את הציבוריות החברתית מן הדת, ע"כ גם בציונות צריך להיות כך לפי דעתם. אבל הלב הישראלי החסן יודע שהוא שלא לצורך צורנו צורם², ואם כל העמים ילכו איש בשם אלהיו³, או בלי שם של איזה אלה, לעולם אנחנו נלק בשם ד', עומד הוא ברטת לעומת תנועה ישראלית לאומית שאין אור הקודש מתחוץ בגאון עולמים על ראשה. ובשביל כך נחוץ לנו ד", או הסתדרות عمוקי האמונה ואידריה, שהם